

The Wind Did Never Cease to Blow

By Elder Aroldo B. Cavalcante
Of the Seventy

Vinden sluttet ikke å blåse

Av eldste Aroldo B. Cavalcante
i De sytti

October 2024 general conference

We can help others progress in their journey to receive God's blessings.

In 2015, in the state of Pernambuco, Brazil, 62 members of the J. Reuben Clark Law Society cooperated with the state Prosecutor's Office in investigating the legal challenges of residents in four different nursing homes. For five hours one Saturday, these attorneys interviewed over 200 residents one by one, each of whom had been functionally forgotten by society.

During their interviews, they discovered several crimes that had been committed against the elderly residents, such as abandonment, mistreatment, and misappropriation of funds. A key pillar of this law society is to care for the poor and in need. Just two months later, the prosecutor successfully filed charges against the responsible parties.

Their assistance is a perfect example of King Benjamin's teaching "that when ye are in the service of your fellow beings ye are only in the service of your God."

One resident I personally interviewed during the pro bono project was a kindhearted 93-year-old woman named Lúcia. Grateful for our service, she jokingly exclaimed, "Marry me!"

Surprised, I responded: "Look over there at that beautiful young woman! She is my wife and the state prosecutor."

She quickly fired back: "So what? She is young, pretty, and can easily get married again. All I have is you!"

The wonderful residents did not have all their problems solved that day. They undoubtedly continued to experience hardship from time to time

Vi kan hjelpe andre på deres reise med å motta Guds velsignelser.

I delstaten Pernambuco i Brasil samarbeidet 62 medlemmer av J. Reuben Clark Law Society i 2015 med statsadvokatens kontor for å undersøke de juridiske utfordringene til beboere på fire forskjellige sykehjem. I fem timer en lørdag intervjuet disse advokatene over 200 beboere én etter én. Hver av dem var i praksis blitt glemt av samfunnet.

Under intervjuene oppdaget de flere forbrytelser som hadde blitt begått mot de eldre beboerne, for eksempel å bli overgitt til seg selv, mishandling og misbruk av midler. En viktig pilar i dette rettssamfunnet er å hjelpe de fattige og trengende. Bare to måneder senere lyktes påtalemyndigheten i å ta ut tiltale mot de ansvarlige partene.

Deres bistand er et perfekt eksempel på kong Benjamins undervisning om "at når dere er i deres medmenneskers tjeneste, er dere jo i deres Guds tjeneste".

En beboer jeg personlig intervjuet under pro bono-prosjektet var en godhjertet 93 år gammel kvinne ved navn Lúcia. I takknemlighet for vår tjeneste utbrøt hun spøkefullt: "Gift deg med meg!"

Overrasket svarte jeg: "Se der borte på den vakre unge kvinnen! Hun er min hustru og statsadvokaten."

Hun avfyrte raskt et svar: "Hva så? Hun er ung, pen og kan lett gifte seg igjen. Alt jeg har er deg!"

De flotte beboerne fikk ikke løst alle sine problemer den dagen. De fortsatte utvilsomt å oppleve motgang fra tid til annen, i likhet med

like the Jaredites in their boats on the challenging journey to the promised land, “buried in the depths of the sea, because of the mountain waves which broke upon them.”

But that Saturday, the nursing home residents knew that regardless of their earthly anonymity, they were known personally by a loving Heavenly Father, One who responds to even the simplest of prayers.

The Master of masters caused “a furious wind” to blow the Jaredites toward promised blessings. Similarly, we can decide to serve as a humble gust of wind in the Lord’s hands. Just as “the wind did never cease to blow” the Jaredites toward the promised land, we can help others progress in their journey to receive God’s blessings.

Several years ago, when Chris, my dear wife, and I were interviewed for my calling as bishop, our stake president asked me to prayerfully consider names to recommend as counselors. After hearing the names I recommended, he said I should know a few things about one of the brethren.

First, this brother could not read. Second, he didn’t have a car he could use to visit members. Third, he always—always—used sunglasses at church. Despite the president’s honest concerns, I felt strongly that I should still recommend him as my counselor, and the stake president supported me.

The Sunday my counselors and I were sustained in sacrament meeting, the surprise on the members’ faces was evident. This dear brother slowly made his way up to the stand, where the overhead lights reflected brightly across his sunglasses.

As he sat by my side, I asked him, “Brother, do you have problems with your vision?”

“No,” he said.

“Then why do you use sunglasses at church?” I asked. “My friend, the members need to see your eyes, and you must be able to see them better too.”

In that moment, he took off his sunglasses and never used them at church again.

This beloved brother served at my side until my release as bishop. Today, he continues to serve faithfully in the Church and is an example of dedication and commitment to the Lord Jesus Christ. And yet, years ago, he was an unknown

jaredittene i sine båter på den utfordrende reisen til det lovede land, “begravet i havets dyp, fordi bølger så høye som fjell skyllet over dem.”

Men den lørdagen visste sykehjemsbeboerne at uavhengig av sin jordiske anonymitet, var de personlig kjent av en kjærlig himmelsk Fader, en som responderer på selv de enkleste bønner.

Mesternes Mester fikk “en sterk vind” til å blåse jaredittene mot lovede velsignelser. På samme måte kan vi bestemme oss for å tjene som et ydmykt vindkast i Herrens hender. Akkurat slik “vinden ikke sluttet å blåse” jaredittene mot det lovede land, kan vi hjelpe andre å komme videre på sin reise mot å motta Guds velsignelser.

For mange år siden, da Chris, min kjære hustru og jeg ble intervjuet for mitt kall som biskop, ba vår stavsprezident meg om bønnfylt å vurdere hvilke navn jeg skulle anbefale som rådgivere. Etter å ha hørt navnene jeg anbefalte, sa han at det var noe jeg burde vite om en av brødrene.

For det første kunne ikke denne broren lese. For det annet hadde han ikke bil han kunne bruke til å besøke medlemmer. For det tredje brukte han alltid –alltid– solbriller i kirken. Til tross for presidentens oppriktige betenkeligheter, følte jeg sterkt at jeg likevel skulle anbefale ham som min rådgiver, og stavsprezidenten støttet meg.

Den søndagen da mine rådgivere og jeg ble oppholdt på nadverdsmøtet, var overraskelsen i medlemmenes ansikter tydelig. Denne kjære broren gikk langsomt opp på forhøyningen, hvor taklysene fikk sterk refleksjon i solbrillene hans.

Da han satt ved siden av meg, spurte jeg ham: “Bror, har du problemer med synet ditt?”

“Nei,” sa han.

“Hvorfor bruker du solbriller i kirken, da?” spurte jeg. “Min venn, medlemmene trenger å se dine øyne, og du må kunne se dem bedre også.”

I det øyeblikket tok han av seg solbrillene og brukte dem aldri i kirken igjen.

Denne kjære broren virket ved min side til jeg ble avløst som biskop. I dag fortsetter han å virke trofast i Kirken og er et eksempel på hengivenhet og forpliktelse overfor vår Herre Jesus Kristus. Men for mange år siden var han en

sunglass-wearer sitting essentially forgotten in the pews of the chapel. I often wonder, “How many faithful brothers and sisters sit forgotten among us today?”

Whether we are well-known or forgotten, trials will inevitably come to each one of us. As we turn to the Savior, He can “consecrate [our] afflictions for [our] gain” and help us respond to our trials in a way that facilitates our spiritual progression. Whether for nursing home residents, a misjudged Church member, or anyone else, we can be “the wind [that] did never cease to blow,” bringing hope and guiding others to the covenant path.

Our beloved prophet, President Russell M. Nelson, made an exciting and inspiring invitation to the youth: “I reaffirm strongly that the Lord has asked every worthy, able young man to prepare for and serve a mission. For Latter-day Saint young men, missionary service is a priesthood responsibility. ... For you young and able sisters, a mission is also a powerful, but optional, opportunity.”

Every day, thousands of young men and women answer the Lord’s prophetic call by serving as missionaries. You are brilliant, and as President Nelson has said, you can “have more impact on the world than any previous generation!” Of course, that does not mean you will be the best version of yourself the moment you step foot in the missionary training center.

Instead, you might feel like Nephi, “led by the Spirit, not knowing beforehand the things which [you] should do. Nevertheless [you] went forth.”

Perhaps you feel insecure like Jeremiah did and want to say, “I cannot speak: for I am a child.”

You might even see your personal shortcomings and want to cry out like Moses did: “O my Lord, I am not eloquent ... : but I am slow of speech, and of a slow tongue.”

If any of you beloved and mighty young men and women is having a thought like this right now, remember that the Lord has answered, “Say not, I am a child: for thou shalt go to all that I shall send thee.” And He promises, “Therefore go, and I will be with thy mouth, and teach thee what thou shalt say.”

Your transformation from your natural to spiritual self will occur “line upon line, precept upon precept” as you earnestly strive to serve

ukjent solbrillebærer som satt så godt som glemt i kirkesalen. Jeg undres ofte: Hvor mange trofaste brødre og søstre som sitter glemt blant oss i dag?

Enten vi er godt kjent eller glemt, vil prøvelser uunngåelig komme til hver enkelt av oss. Når vi vender oss til Frelseren, kan han “hellige [våre] lidelser til [vårt] gagn” og hjelpe oss å respondere på våre prøvelser på en måte som legger til rette for vår åndelige fremgang. Enten det gjelder sykehjemsbeboere, et feilvurdert medlem av Kirken eller noen andre, kan vi være “vinden [som] ikke sluttet å blåse”, og bringe håp og vise andre veien til paktens sti.

Vår kjære profet, president Russell M. Nelson, ga en spennende og inspirerende invitasjon til ungdommen: “[Jeg] bekrefter ... ettertrykkelig at Herren har bedt hver verdig ung mann som er i stand til det om å forberede seg til og virke som misjonær. For siste dagers hellige unge menn er misjonærtjeneste et prestedømsansvar ... For dere unge og skikkede søstre er en misjon også en mektig, menvalgfrimulighet.”

Hver dag tar tusenvis av unge menn og kvinner imot Herrens profetiske kall ved å tjene som misjonærer. Dere er strålende, og som president Nelson har sagt, kan dere “ha mer innflytelse på verden enn noen tidligere generasjon!” Det betyr selvfølgelig ikke at dere vil være den beste utgaven av dere selvi det øyeblikk dere setter foten på opplæringscenteret for misjonærer.

I stedet kan dere føle dere som Nephi, “ledet av Ånden, for [dere] visste ikke på forhånd hva [dere] skulle gjøre. Likevel gikk [dere] videre.”

Kanskje dere føler dere usikker slik Jeremia gjorde, og ønsker å si: “Jeg forstår meg ikke på å tale, for jeg er ung.”

Dere kan til og med se deres personlige mangler og ønske å rope ut som Moses gjorde: “Hør meg, Herre! Jeg har aldri vært noen ordets mann ... Jeg er tung i mæle og tung i tale.”

Hvis noen av dere kjære og mektige unge menn og kvinner tenker som dette akkurat nå, husk at Herren har svart: “Si ikke: Jeg er ung! Du skal gå til alle dem jeg sender deg til.” Og han lover: “Gå nå du! Jeg vil være med din munn og lære deg hva du skal tale.”

Deres forvandling fra deres naturlige til deres åndelige jeg vil finne sted “linje på linje og bud på bud” når dere oppriktig streber etter å tjene Jesus

Jesus Christ in the mission field through daily repentance, faith, exact obedience, and hard work to “find constantly, teach repentance, and baptize converts.”

Though you wear a name tag, sometimes you may feel unrecognized or forgotten. However, you must know that you have a perfect Heavenly Father, who knows you personally, and a Savior, who loves you. You will have mission leaders who, despite their imperfections, will serve you as “the wind [that] did never cease to blow” in guiding you along your journey of personal conversion.

In the “land that floweth with milk and honey” you will serve in on your mission, you will be spiritually reborn and become a lifelong disciple of Jesus Christ as you draw near to Him. You can come to know that you are never forgotten.

Though some may wait “a long time” for relief, for they “have no man” that can yet help, the Lord Jesus Christ has taught us that no one is ever forgotten by Him. On the contrary, He was a perfect example of seeking out the one in every moment of His mortal ministry.

Each of us—and those around us—faces our own storms of opposition and waves of trials that submerge us daily. But “the wind [will not] cease to blow towards the promised land ... ; and thus [we shall be] driven forth before the wind.”

Each of us can be a part of this wind—the same wind that blessed the Jaredites in their journey and the same wind that, with our help, will bless the unrecognized and forgotten to reach their own promised lands.

I testify that Jesus Christ is our Advocate with the Father. He is a living God and acts as a strong wind that will always guide us along the covenant path. In the name of Jesus Christ, amen.

Kristus på misjonsmarken ved daglig omvendelse, tro, nøyaktig lydighet og hardt arbeid for “stadig [å] finne, forkynne omvendelse og døpe konvertitter”.

Selv om dere bærer et navneskilt, kan dere noen ganger føle dere ikke anerkjent eller glemt. Dere må imidlertid vite at dere har en fullkommen himmelsk Fader som kjenner dere personlig, og en Frelser som elsker dere. Dere vil ha misjonsledere som, til tross for sine ufullkommenheter, vil tjene dere som “vinden [som] ikke sluttet å blåse” og veilede dere på deres reise mot personlig omvendelse.

I “land[et] som flyter med melk og honning” som dere vil tjene i på misjon, vil dere bli åndelig født på ny og bli en livsvarig Jesu Kristi disippel etter hvert som dere kommer nærmere ham. Dere kan lære å kjenne at dere aldri er glemt.

Selv om noen kanskje venter “i lang tid” på hjelp, for de “har ingen” som kan hjelpe, har vår Herre Jesus Kristus lært oss at ingen noensinne blir glemt av ham. Tvert imot var han et fullkomment eksempel på å oppsøke den ene i hvert øyeblikk av sitt jordiske virke.

Hver av oss – og menneskene rundt oss – møter våre egne motstandens stormer og prøvelsens bølger som senker oss daglig. Men “vinden [vil] ikke [slutte] å blåse mot det lovede land ... og derfor [skal vi bli] drevet frem av vinden.”

Vi kan alle være en del av denne vinden – den samme vinden som velsignet Jaredittene på deres reise, og den samme vinden som, med vår hjelp, vil velsigne de ukjente og glemtede å nå sine egne lovede land.

Jeg vitner om at Jesus Kristus er vår Talsmann hos Faderen. Han er en levende Gud og fungerer som en sterk vind som alltid vil lede oss på paktens sti. I Jesu Kristi navn. Amen.